

ר' ארי'עריש' שמתנגד" במהק היה, לא "מתנגד" "שוטה" היה, ולא מעט כתב וסיפר על חסידות וליתר דיוק: על רביים וחסידים, מכיון שבאישים ומעשים שהיו היה עיקר כוחו, ולא במופשת, ומשום כך מותר לפתח דברי הערכה על הרב מימון ז"ל כאמרת חסידים: אמר ר' אלימלך מלידאנסק על הפסוק ונוח איש צדיק היה בדורותיו: כל דור ודור יש בו מצוה שצריך לקיימה ולתקדם בה יותר מאשר בכל מצוות אחרות, כגון בדרונו מצוות ציצית, ביטא בזאת רבי זה של חסידות פילוסופיה היסטורית שלמה, שהיה עינו בה ראשיתם למיניהם ענין הוסיב, אילנו נמנים מהרה פול' מצט' סרק שמקורם באיראית השלמות ההיסטורית שלנו ובאיראית השעה הקונקרטית שבה אנו נתונים ואשר בופע עלינו מצוה פסיכיתית יותר מכל המצוות האחרות. אם רוצני, אפשר להביע רעיון זה במלים אלו: שילוב נכון של הענינים הפוליטיים והאקטואליים באיראיה הנצחית, לראות בעינינו הפקוחות את הגורל לפניך לכיבוש או לעיקוף מבלי שמה שקרוי מציונות לא אטומה את הלב מחונן; לא יעזת את הרציון לסלפ. להכפיפו אל המצוי.

מי שיגנו לוחם ומאמין אך בקשרי יעמוד במערכה זו, לקיים מצוה אחת שהיה צריך לה יותר מאשר שאר המצוות, מבלי ללול בהן ומבלי לחשוש מפני הקטרגים למיניהם. ורב מימון ז"ל יהודי לוחם היה במובן זה, ויעדני שלם היה.

שלם אין פירושו כמובן מושלם, מצ' טים בני המחה משלמים. בארץ. משלם" הכונה לא מום, בארץ. שלם" הכונה לא נטיה לחלקות, לצד אחד תוך דעה מוטעית פי אותו חלק הוא הכל. ונגיע דרך משל ב"חסרון" אחד שבגלל בלי טחו החיצונים של נידעת היתה: מבטאו העברי מבטא אשכנזי. כל ימי חיי ועל אף יובל שנות חיי בארץ באויריה שכולה מבטא. "מבטאו זה הכביד על אונתו ולבנות רבים להבין את דבריו החבל העשעור על כך תמדי מי יודע ידעו: יש תמדי את לשמוע. לא נודמן לי לשמוע לא מפיו ולא מפי אחרים

יהודי שלם בדורנו היה

לדמותו של הרב י. ל. מימון ז"ל

מאת ד"ר ישראל אלדד

כיוודין ולא כעניין המבטא שבאייודעין — הוא הוא שלחם בלי הרף וכיצע בנושו מדי שנה בשנה ביום זה העצמאות את המיווג הזה, בכרכת "שהחיינו" בשם ובמלכות, במפורש: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו ולהענין לזמן הזה. מצוה אמירת "הלל" כנה העצמאות שבימינו כמה — לפחות — כמצוות קדומות. מדינת ישראל קודש היא, ואין צל של ספק בכך, שכן היה רואה אותה גדול הכפי ישראל והגוי, הרב קוק זצ"ל, ולא כפי שרואים אותה רבנים רבים אחרים על דוקא כגטוריי קרתא, כאיה עניין של "ארבא" ו"למה לא", סוף סוף מדינה של יהודים, אך חס ושלום שיראו בה חזילה בשרשות ההיסטוריה היהודית המקודשת, כמעשי יד שמים, כרצון ההשגחה. הללו עדיין מבחינים בין ענייני שמים לתוד ובנוכח ובין ענייני הארץ לתוד ובנוכח ומדינת ישראל היא כולה כחחום הארץ, אלא שלא כגטוריי קרתא" אין ככל איביה ומכונס ומזומנלס ליהנות ממנה. בכל מקום הנאת הנוף החו כבסתון מפוג רבנים ואף ברוחה לכלכית רבה יותר מאשר בגלויות. אך מעטים המה מבין הרבנים בני דורו של הרב מימון, אשר עלו תקנות מדינת ישראל תהיה להם הנאת הנפש היהודית המאמינה והתהית במעשיה עד בני ראייה המדינה הזאת, האת על כל פגמיה, כמ"ש הדי"ר חווייה עמקה כזאת. שהיא היא הליג' יסימת ביותר, מבחינת ההיסטוריה שלנו, ומבחינת התמיכה התהית הכונה שלנו. חווייה כזאת היתה ממהות נפשית, ציונית ודתיית של הרב מימון ז"ל ומעטים בדרך חיו חווייה זאת באינטנסיביות ובשלמות וללא צל של ספק והיסוס. מפי שהוא ז"ל אהה.

וכאן גם למחצו למימון סטודרין.

מבאין" משמע שמושו חוויית זה, מעבר לכעית הל' מצ"ח, המרה. כיווד רבו המקטרגים על הרב מימון שבכונתו להקים סנהדרין על מנת שו תעשה "תיקונים" בדת האתאם לצורכי הנומן. וזו בעיניה נכבדת ביותר, אלא שלא זה המקום לעמוד עליה, פרט להערה עקרונתית שכונה זאת אין בה כדי לפסול, כי אם אורבא כדי לתלות רעיון זה בלבנו ביותר שאתאולם לעניינינו, היום, הערכת הדמות של הרב מימון חשוב יותר לדעת שהערה זו, והחסיף לחיודש הסנהדרין, אף על פי מבחינות רבות עדיין הנצלה השלמה הרחוקה ואם לזכר באמת על סנהדרין גדולה, זו שהייתה בימי הבית בית"ר ויהיה תמיד ענייני של יהודים ולא של גלוקטיבי שיש ביכולתו "לחלק את המצופ" בין כל חבריו ולהקטין על ידי כך את מידת אחריותו וחייבוטו הפנימי של כל אחד.

ובצפוננו וכדור המוסרי של יחיד כרב מימון הם שהעמידוהו אל פעם כחזית מלחמה לאו דוקא על דעת ובשם המפלגה שהיא מייסדיה וממ' מניה. אלא התפטר הר- מימון מממשלת ישראל הראשונה על עניין "אלט לונה", אל היה זה עניין של משבר קואליציוני מאלה שאנו רגילים בו כל שני דחמישי, כי אם עניין גנטיבית-אית, שית, או ליתר דיוק: תגובת הלאישיות של הרב מימון. ואף זו דוגמא — וכמה במעשים אחרים לא-מעטים — לאותה יכולת בלתי שגורה של שילוב יסוד אידיאי בחיי פוליטיקה ללא "צחון" האחד על חשבון השני, "צחון" ב"ביטאות מסובך, שהרי כל "צחון" פוליטיקה שאינה על דעת ועל צורך אידיאי, איש אלא צחון מדינה, לשעה, ושכרו יוצא בהפסדו.

לא היה זה ענין שלם בשלמות דמותו של הרב מימון, אם לא ידובר בו ככאיש תרומה למרות ירידת משקלו של תהא

ל רק הליוו היהודי הנצחי היה בלבנו ובמחננו ובעטו בכתבו מידוד ש בח"ד שו, כי אם גם בעיקר הרוח היהודי המתנגד ל"ניתוק כלשהו, המחייב צמידות ממדת. הוא לא ברח ולא נסוג אל "נצה ישראל", ועל כן איש לוחם היה עד סוף ימיו, כי רק ב"נצה" זוכים לשלוחה ולשלום. ודאי שיש קונים את שלהםם ושלומם גם בעולם הזה, אלא שמחיר השלום הזה היא השלמות, בהשלמה בלבד אתה קונה לנפשו את השלום. ולא מהמשלמים היה הרב מימון. היותו יהודי שלם בדרך חייהם אותו ומחייבת רבים כמובן להסכים לרי"כ ומני, בשעת מסוימת כעניין מסויים שאינו סובל דיווח כי החייתו תהרס את היסוד בלאות, משמע באותו מובן של אימרת החסידי שפתחנו בו: כל דור יש לו מצוה מרכזית אתה, אלא או עקא, שרבים, מימון ומשנאלי ומאמצע ומ' דתיים ומחילוניים ומרנחיים והמפולטיקאיים בלבד מסתדרים על ידי צורך השעה ורואים בה חזוהת המעלימה את חזון הכל, והם משלמים עם החלקי בכל. הרב מימון לא מן המשלמים היה. יהודי שלם היה, ואשר הוא שלם ואינו משלם. מן ההכרח שלוחם היה, יש אמצע שבחלקי החזית דרושים לו חומים, או נטבלים לחומים ולחלקים על ידי גלבד, באשר בכל מאדם נתונים על לחלק זה, ואולם הלל, לאחר שעשו את מלאכתם, ככושיו ההוא שבמשל' יתלים ללכת, כי העת לחלקות האחרות להשפחה החסר.

רק בהיותו יהודי שלם שכזה — שלא לשוא היה הרבנים הדומה מרכזית ברוחו — נמצא הרב מימון בתוך הדת ההיסטורית הנפון, עם הצענות המדיניות, עם הציגנות הל"ח חמתה במצוות המרכזיות של הדור, מפלי לחתעלם אף לרגע אחד מחזון הגאולה השלמה, שאף אלה הם שני גלגליה ולא פל גלגליה.

ומצד שלמות שכזאת שהשקפה ונכונות שכזאת למעשה, מצד עצמיות שכזאת גם בתור איש מפלגה מסוימת ומצד העוז והצורך הרך פים הקרת האוסף ללבנות רבים מבין אנשי הדת הדתיים, מהבחינות ההן פולן אכן חייבים לאמר בצער רב לאור מעשים ואפסי-מעשים המתרחש לעינינו, חבל על דאמינו ולא משיכחין.